

34 Ορλάνδος: Αἱ Βλαχέρναι τῆς Ἑλείας.

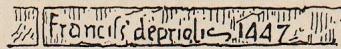
AE 1923

ἐπιγραφῶν καὶ χαραγμάτων. Πράγματι, πλὴν τῆς ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς τοῦ 1358, περὶ ᾧ εἰπομεν
ἐν σελίδῃ 12, δύσματα Λατίνων προφανῶς μοναχῶν,
κεχαραγμένα δι' ὅξεος ἔργαλείου ἐπὶ δριζοντίων
τινῶν πλίνθων τῆς νοτίας πλευρᾶς τοῦ καθολικοῦ
καὶ εἰς τὸ ὄψις ἀναστήματος ἀνθρώπου, συνοδευό-
μενα δὲ ὑπὸ χρονολογιῶν πολὺ μεταγενεστέρων τοῦ

1261, μαρτυροῦσιν, δτι καὶ τῶν Βλαχερνῶν ἡ μονὴ¹
ἐξηκολούθει νὰ εἶναι Λατίνικὴ καὶ μετὰ τὴν εἰς
Κωνσταντινούπολιν ἐπάνοδον τῶν Ἐλλήνων. Εἶναι
δὲ τὰ δύσματα ταῦτα Raimondo Boldus (*εἰκ. 60*), Francis(eu)s de Priolis (*εἰκ. 61*) καὶ
Στέφ(αν)ο Φισκάρδος (*εἰκ. 62*), ὃν τὸ μὲν δεύτερον
συνοδεύεται ὑπὸ τῆς χρονολογίας 1447, τὸ δὲ τρί-

60: Λατίνικὸν χάραγμα ἐπὶ πλίνθου.

61: Λατίνικὸν χάραγμα ἐπὶ πλίνθου.

62: Ἑλληνικὸν χάραγμα ἐπὶ πλίνθου.

τον, γεγραμμένον δι' ἐλληνικῶν χαρακτήρων, ὑπὸ τῆς χρονολογίας 1628. Ἐκ τῶν χρονολογημένων λοιπὸν τούτων χαραγμάτων προσκύπτει, δτι οἱ Λατίνοι μοναχοὶ παρέμειναν ἐν Βλαχέρναις οὐ μόνον ἀφ' οὗ πᾶσαι αἱ εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἀχαΐας καὶ εἰς τὸ μικρὸν ἱερατικὸν Κράτος τῶν Πατρῶν παραμείνασαι χώραι περιῆλθον εἰς τοὺς Ἐλληνας, ἥτοι καὶ μετὰ τὸ 1430 (Λάμπρου: Ἰστορία τῆς Ἐλλάδος Γ' 801), ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτὴν τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ θησαυρὸς τοῦ Martèno νὰ περιέπεσεν εἰς τοσοῦτο μέγα στράλμα, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὅψει του τὴν αἰώνας δλους μετὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπάνοδον τῶν Ἐλλήνων Λατίνικὴν παραμείνασαν μονὴν τῶν Βλαχερνῶν, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, δτι ἡ εἰδησις τοῦ θησαυροῦ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τὴν μπαρξίν Κιστερκιανῶν μονῶν ἐν Ἐλλάδι, ὃν δὲ θησαυρὸς ἀποτελεῖ ἐν εἶδος χρονικοῦ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ μνημονεύει μόνον τὴν μονὴν Δαφνίου. Τούτου τεθέντος συνάγεται τὸ συμπέρασμα, δτι οἱ μοναχοὶ τῶν Βλαχερνῶν δὲν ἀνήκον εἰς Κιστερκιανούς, ἀλλ' εἰς ἄλλο τι μοναχικῶν τάγμα, πιθανῶς τοὺς Φρεμενούρους (Frères Mineurs), τῶν ὅποιων γνωρίζομεν, δτι ὑπῆρχεν ἐν Κλαρέντζα ἐκκλησία τοῦ Ἅγ. Φραγκίσκου, καταστᾶσα ιστορικὴ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ σύγχλησιν τῆς δευτέρας συνελεύσεως τῶν βαρώνων καὶ ιεραρχῶν

πρὸς λύσιν τῆς μεταξὺ Γουλιέλμου Β' Βιλλαρδουίνου καὶ τῆς Μαργαρίτας διαφορᾶς ¹.

Ἡ δριστικὴ ἀπογώρωσις τῶν Λατίνων μοναχῶν ἐκ τῆς μονῆς Βλαχερνῶν καὶ ἡ δι' ὅρθοδξῶν ἀντικατάστασίς των συνετελέσθη ἐντὸς τοῦ 17^{ου} αἰώνος. Τοῦτο συμπεραίνομεν ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνεκόδουτον εἰσέτι μεμβρανίνου μολυβδοβούλου, σπερ ρέπεστειλε τὸ 1697 πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς μονῆς Βλαχερνῶν ὁ «Διονύσιος, ἐλέφ Θεοῦ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ νέας Ρώμης».

Τὸ σιγίλλιον τοῦτο ὅμιλετι περὶ ἀδυναμίας καὶ ἐρειπώσεως τῆς μονῆς καὶ τῆς ἀνάγκης ἐπισκευῆς αὐτῆς ως καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης ὅμονοίσας τῶν μοναχῶν καὶ πειθαρχίας πρὸς τὸν ἡγούμενον.

Αἱ λοιπαὶ περὶ τῆς μονῆς μνεῖαι εἶναι διλήγαι, καὶ δὴ πᾶσαι τοῦ 18^{ου} αἰώνος. Καὶ περὶ μὲν τῆς μιᾶς τούτων, ἀναρερομένης εἰς τὴν κατάπτωσιν τοῦ νάρθηκος καὶ τὴν ἀνάκτισιν αὐτοῦ ἐν ἔτει 1771, ἐγένετο ἥδη λόγος (σελ. 26). Ἡ δὲ δευτέρα εἶναι ἐπιγραφὴ τοῦ ἔτους 1770, ἀφορῶσα εἰς τὴν κατασκευὴν κρήνης ἡ τὴν μεταφορὰν ὅδοτος εἰς τὴν μονὴν. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ἐντειχισμένη σημερὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοίχου, ἐφ' οὐ

1 Χρονικὸν τοῦ Μορέως στ. 7301-752.